

УЧИТЕЛЯ

АБСОЛЮТНА СПРАВЕДЛИВОСТ

© Издателство „Бяло Братство“, 2008

ISBN 978-954-

УЧИТЕЛЯ

**АБСОЛЮТНА
СПРАВЕДЛИВОСТ**

Лекция, държана пред ООК
на 15 октомври 1924 г.
София, Изгрев

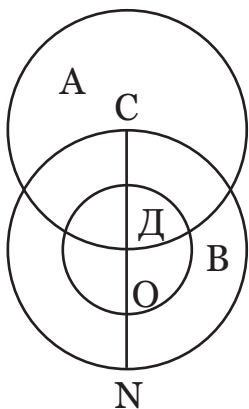
Издателство • Бяло Братство •

Абсолютна справедливост

Размишление

Да се изпее „Духът Божий“.

Представете си, че имате център C на даден кръг A , който проявява своя деятелност.

Да допуснем, че деятелността на кръга A се определя от неговия радиус CD . Мислите ли, че енергията, която се проявява в този кръг, е равномерна навсякъде? – Не. Енергията, която действа във всичките радиуси, не е равномерна. Центърът – това са възможности на Безграничното, на непроявеното. Следователно някои от тези радиуси имат прилив, други – отлив. Тази окръжност е проявената, не е същинската окръжност – тя е само нейна проекция. Онези радиуси, които са с отрицателна енергия, се връщат в същия кръг, в центъра C , а ония, които са с положителна енергия, образуват нови кръгове. Такъв е например кръгът B с център D . Как се е образувал този кръг? Образувал се е, като си представите, че половината на радиуса CD

не може да се върне назад и образува друг кръг с радиус DO , равен на половината от радиуса CD , а оттам продължава до точката N . Следователно всеки активен радиус, всеки радиус с прилив, който излиза от центъра C , е два пъти по-голям от всеки радиус с отлив, който излиза от същия център C . Енергията на CD се връща пак в същия кръг, а CN е два пъти по-голям от CD като диаметър в окръжността B . Какъв извод можете да извадите от това положение? Ако центърът C в кръга представлява едно разумно същество, което при нормални условия развива известна енергия и образува дадения кръг A , то друго разумно същество, надарено с още по-добри условия, има двойна деятелност. Следователно в живата геометрия всеки може да продължи своя радиус, да го направи равен на диаметъра в кръга на своята деятелност. Това зависи от активността на човешкия живот. Радиусът е резултат от човешката деятелност. И тогава ние казваме, че се е образувал радиус или права линия в окръжността. Какво представлява правата линия сама по себе си според съвременната геометрия? – Правата линия е най-късото разстояние между две точки. Живата геометрия пък определя правата линия като съвкупност от възможности, в които може да се прояви всяка точка. Значи точката във всички свои възможности образува

правата линия, т.е. правата линия включва в себе си всички дарби на точката.

Добре, какво представлява тогава плоскостта в съвременната геометрия? – Плоскостта е пътят, който се образува от движенията на правата линия в една посока. В живата геометрия плоскостта представлява съвкупност от всичките възможности на правата линия. Правата линия не може да се прояви без плоскостта. Най-последваме до третия въпрос. Що е кубът според съвременната геометрия? – Кубът представлява пътя, който изминава една плоскост в своето движение. Вживата геометрия кубът представлява съвкупност от възможностите на плоскостта. Значи възможностите на плоскостта са включени в куба.

Следователно, ако си точка, ако излизаш от някой център, трябва да разбираш законите на правата линия. Мнозина говорят за правата линия, но кои от вас разбират законите на правата линия? Кой е великият закон на правата линия? Какво означава това, че най-късото разстояние между две точки е правата линия? Това означава да направиш една работа с най-малко разноси, т.е. да похарчиш най-малко енергия. То значи, че от Божествената енергия, която ти е дадена в известен случай, според закона на правата линия, ти трябва да изразходваш минималната част.

И тъй, правата линия е закон, който определя начина за изразходване на най-малката енергия при извършване на дадена работа. Тази енергия ще се изразходва само в една посока. Затова, когато човек иска да създаде в себе си нещо Божествено, нещо идеално, той трябва да се движи само по права линия. Тогава ние се изразяваме така: проявлението на правата линия е проявление на Божествения свят. Проявлението на плоскостта е проявление на ангелския свят, а проявлението на куба е проявление на човешкия свят. Правата линия не обхваща никаква широчина и височина в пространството. Тя има само дължина, само едно измерение, при това нейната дължина е фиктивна. Всяка математическа точка пък не заема никаква част от пространството, значи няма никакво измерение. Само когато точката се движи, тя образува правата линия. Правата линия, като се движи, образува плоскостта. Плоскостта, като се движи, образува куба. Следователно точката може да се разшири: тя сама по себе си има стойност, защото като се подвижи, образува правата линия. И правата линия има стойност в себе си, защото като се подвижи, образува плоскостта. Плоскостта, като се подвижи, образува куба. Кубът, като се подвижи, образува тесеракта. Значи той съдържа възможностите на тесеракта. Ето защо всяка точка съдържа много

възможности. Тя образува правата линия – води към Божествения живот. Правата линия образува плоскостта – води към ангелския живот.

Стремите ли се към ангелския, към Божествения живот, излишни работи не са ви потребни. За вас е нужно разширение на идеите, без никаква материална тежест. Някои от вас искат да бъдат чисти като ангелите. Можете да бъдете чисти като ангелите, но трябва да знаете, че ангелите нямат никаква материална тежест. На каквито везни и да теглите един ангел, ще видите, че той няма никаква тежест. Ангелът няма никакви материални желания, при това той разбира желанията. Ангелът няма никаква физическа сила, а при това разбира силата. В даден случай той може да прояви сила, но сам по себе си не се нуждае от нея. Силата не е обект за него, той не я желае, тя е случайно проявление. Едно от качества на ангелите е тяхната чистота. Чистота може да съществува само в една напълно прозрачна плоскост. Понеже ангелите са нематериални същества, в тях има само едно желание – да служат на Бога, да придобият вечния живот. Вие искате да бъдете като ангелите, а сте пълни с желания, и то какви ли не желания!

Аз бих желал да ми определите значението на думата *желание*. Да желаеш, значи да искаш нещо. Въпросът е защо искаш това нещо? Не

разглеждайте въпроса от човешко становище. Аз оставям човека и неговия живот настрана, когато разглеждам въпроси от по-висш характер. Аз не разсъждавам по човешки, но разсъждавам по пътя на отвлечената, на живата геометрия. Тя няма нищо общо с вашия личен, човешки живот. Вашият живот представлява един голям борч, един голям дълг от множество милиони левове, който ви предстои да плащате. Вие сте играли на борсата, но никакви пари не сте давали и затова сте заборчлели тъй много. Вашият живот прилича на живота на някой човек, който сънува, че са го направили цар, с много войска, и той заповядва надясно-наляво, но като се събуди сутринта, вижда, че е пак обикновен човек, в своята малка, скромна колиба. Като се събуди сутринта, казва: „Снощи бях цар, но сега съм си пак обикновен човек.“ Тия борчове, дълговете – това са излишните работи, за които разсъждаваме на Земята и за които мечтаем. Те нямат нищо общо с Божественото. Направиш си къща, заборчлееш и казваш: „Господи, не виждаш ли колко задлъжнях?“ Господ казва: „Събудете това спящо дете, покажете му, че има по-важни работи, с които трябва да се занимава.“

Сега аз говоря за онези Божествени деца, които трябва да се събудят вече. Има обаче деца, които трябва да се забавляват. Детето, което

е постъпило в училище, трябва да се занимава с уроците си, а детето, което не е постъпило в училище, може още да се забавлява, има време за него. Като говоря за Божествените деца, аз подразбирам онези, в които съзнанието се е пробудило. Ако един ангел слезе при дадените условия на Земята, той ще нареди живота си красиво, той ще вземе толкова, колкото му трябва. Вие, понеже не разбирате законите, стремите се към много, заграбвате повече, отколкото ви трябва, и с това си създавате ненужни страдания. Тъй щото, за да избегнете излишните страдания, непременно трябва да изучавате законите за продължаването на своя радиус. Добродетелният човек е човекът, който продължава своя радиус, своята активност.

Да допуснем сега, че имате една личност с деятелност на своя живот, равна на големина, колкото *СД*, и друга личност с деятелност, равна на *СН*. От това именно се явява и различието между хората. Всички хора в безграничното пространство не са излезли през един и същи момент на Битието. В единия случай деятелността на Безграничното е била активна, а в другия е била пасивна. Следователно всеки човек, който се е родил в едно пасивно състояние на Безграничното, коренно се различава от онзи, който се е родил в момент, когато Безграничното

е било в активно състояние. Онези, у които този радиус се продължава и излиза извън сферата на своята деятелност, има опасност да правят повече погрешки, т.е. те са свободни да излизат от центъра C и да описват друга окръжност, с радиус DN . Те се стремят да бъдат тъй големи, както първият център. Представете си сега, че целият кръг A е покрит с такива центрове, които зависят от първото същество. Туй същество ще продължи радиусите наполовина. Половината от тези радиуси ще бъдат продължени до точка O , а после и до точка N , а половината ще бъдат в нормално състояние.

Този закон сега действа и във вас. Някой път някои от вашите желания са два пъти удължени, а друг път желанията ви са нормални. Вие не може да намалите или да скъсите радиуса на вашите желания. От излишната енергия у вас понякога се продължават и някои от вашите чувства. Като разглеждам хората, виждам, че у всички хора не са еднакво развити силовите линии. У някои хора е продължена повече деятелността на ума; в други хора е продължена повече деятелността на сърдечната линия. Следователно съотношението между ума и сърцето не е еднаква.

Тогава аз определям тази мисъл по следния начин: Духът, това е първото проявление на човека. Той е точката, в която човек се явява. Душата, това

са възможностите на Духа, т.е. възможностите на точката, посоката, в която Духът може да се прояви. Умът, това са възможностите на Духа. Волята, това са възможностите на сърцето. Ето защо, когато дойдем до самовъзпитанието, трябва да знаем съотношенията между тия сили, понеже те се различават. У някои хора духът е силен, у други душата е силна, у трети умът е силен, у четвърти сърцето е силно, у пети волята е силна. Ще обръщаме внимание коя силова линия е най-удължена и ще работим съзнателно върху себе си. Някои казват: „Аз имам правилно сърце.“ – Хубаво, има ли между сърцето и ума ти правилно съотношение? И тогава, като се завърти този кръг веднъж около центъра си, всички ония радиуси, които не са продължени, във второто проявление на кръга ще се продължат, ще станат положителни. Продълженията пък ще се скъсят, ще станат нормални. Следователно в един живот твоят ум може да е активен, да е с продължен радиус, но във второто идване на Земята сърцето ти ще трябва да продължи радиуса си. Вие трябва да знаете тия съотношения, за да спазвате законите. При туй движение в Безграничното за всеки от вас има определени закони, на които трябва да се подчинявате, и върху тия закони се основава моралността. Ако радиусът на вашия ум е продължен, вие трябва да събирате

тази енергия за времето, когато няма да имате толкова много енергия, т.е. за времето, когато при второто завъртане на кръга около оста си вашият ум ще дойде в нормално състояние. Вие трябва да бъдете предвидливи като Йосиф. Ако не съберете тази енергия, умът ви ще се повреди. Значи когато радиусът на ума е продължен, ще събирате енергия за времето, когато той ще бъде нормален. Между ума и сърцето трябва да има равновесие. Сега някои от вас изразходват енергията си само в бърборене. Казват: „Аз имам ум, мога да мисля.“

Питам ви: можете ли да определите какво нещо е мисълта? Има ли някой от вас, който мисли? – Не, никой от вас не мисли. Единственото същество, за което аз зная, че може да мисли, е Бог. Ние имаме само понятие за нещата. Ангелите имат съждения, а Бог от нашите понятия и съждения прави заключения. Той разсъждава, мисли. Кажете ми как определяте в логиката що е съждение? (*Когато чрез сетивата си приписваме на даден предмет известни качества, това е съждение.*) Добре, представете си сега, че аз напълня един маркуч с вода. Водата се проявява чрез маркуча и на нас ни се струва, че маркучът действа, че и той е жив, а всъщност ние действаме с водата. Такова е положението и на съвременните хора – те са повече маркучи.

Например седиш, но изведнъж ти дойде някоя идея, вдъхнови те, напълни те и ти казваш: „Дойде ми една идея.“ Ти ходиш, радваш се, скачаш – значи маркучът е напълнен с вода. Отде е дошла тази идея? – Някой действа отвън. След туй този огън в теб загасва и ти казваш: „Празна работа било всичко!“ Питам: когато сте изразходвали толкова време за тази идея, мислили ли сте, че тя е съществена! Мислили ли сте, че тя ще узрее и ще даде плод? Когато ви дойде някоя идея на ума, проверете дали тя е съществена, или преходна.

Туй, което ви говоря, не се отнася за сегашния ви физически живот. Сегашният физически живот на Земята, в който всички участваме, е извод на една предишна еволюция. Той не е реален за нас, той е реален за други същества, а за нас е преходен живот. Ние дохождаме на Земята, раждаме се, дадат ни едно тяло, но след време остаряваме, докато един ден умираме. Какво ще бъде вашето състояние, след като умрете? Вие не помните вашето раждане, не помните и кога сте заченати. Ще помните ли, когато умрете? – Не. Значи тъй, както човек се ражда, така и умира. Такъв е законът. Когато човек се е родил, бил е в тъмнина, и когато умира, пак ще бъде в тъмнина. Следователно влизате в светла, осветена стая, която е светът, но излизате вън, т.е. в другия свят – пак тъмнина настава за вас. Как сте влезли в

светлата стая и как сте излезли във в тъмнината, нищо не знаете. Това показва, че вие не знаете отношението на този свят към онзи. Казвате, че има друг свят, но не го знаете. Поне най-малкото възпоменание за него имате ли? На кое място в онзи свят сте били? – Не помните. Защо не помните? Аз ще ви обясня защо не помните нищо. Могат ли известни клетки, които живеят в моето сърце, да излязат оттам и да отидат в театъра да гледат някакво представление? Казвате: „Как, не са ли свободни тия клетки?“ – Те нямат право да напуцат сърцето! Никакъв театър не им трябва, никакви разходки не им се позволяват! Те ще стоят на мястото си. Деятелността в света, движенията в света – всичко това трябва да бъде чуждо за тях. Вие казвате: „Как, нали сме свободни в този свят?“ – Не сте свободни. Всеки от вас е турен на някое определено място в света, за да върши известна работа, и не е свободен. На теб забавления не ти трябва! Ако ти си една клетка в някое сърце и излезеш оттам, това сърце ще бъде мъртво. Когато човек пожелае да излезе от мястото, дето Бог го е поставил, най-после го освобождават, но казват: „Извадете го от мястото му и го оставете да ходи, където си иска и колкото иска.“ – Как мислите, добре ли ще му е? Питам: кой пръст, като се отреже от ръката ми, би отишъл на театър?

Аз искам да ви наведе на главната мисъл. Кое е онова, което дава достойнство на човека? Кое прави човека? (*Божественото.*) Какво нещо е Божественото? Нека определим: Божественото е това, което се проявява в точката, т.е. Духът на човека. Първото проявление в човека, т.е. Духът, като се движи, образува правата линия – значи определя пътя към Божествения свят. Това е абсолютната справедливост в света. Значи във всяка своя постъпка в света ние трябва да бъдем абсолютно справедливи. Това е истинският човек. Този, който не е абсолютно справедлив, той не може да се нарече човек в абсолютния смисъл на думата. Ние не говорим за Любовта – тя влиза в човешкия свят. Любовта е метод за изкупление на хората. Човекът – това е справедливостта в Божествения свят. Казвате: „Искам да любя.“ – Да искаш да любиш, това показва, че ти липсва нещо. Питам: защо трябва да любиш Драган или Петкан, или друг някой? Казваш: „Ама той е безпомощен.“ – Хубаво, ако твоето дете е безпомощно и затова го любиш, аз ще ти представя едно същество, още по-безпомощно – защо не се грижиш за него? Това не е аргумент, това не е логика! Ако действително ти проявяваш Любовта си към безпомощните същества, червеят трябва да има преимущество пред твоето дете. Любовта почива

на абсолютната справедливост в проявлението на Духа. Любовта е закон, който носи всички блага за обеднелите същества. Бог проявява Своята Любов не към богатите, но към обеднелите същества. Любовта не е за праведните, тя всякога се проявява към страдащите, към грешните хора. Христос казва: „Комуто много се прощава, много и люби.“ Следователно Бог, като ни прости многото грехове, ние ще проявим своята Любов към Него. Той, като отнеме греховете ни, влага в нас Своята Любов, за да я проявяваме ние. Сега вие да не извадите заключението: „Щом е тъй, да грешим!“ – Не, аз говоря за греха, който е дошъл по други причини, чрез продължение на тия радиуси, а не съзнателно. Туй същество, което е съгрешило, не е могло да използва една от възможностите, които Бог му е дал, не е могло да разбере истинския път, който Бог му посочва, като ученик. И вие не трябва да се учите като хора на плътта и да казвате: „Аз съм търговец и аз съм баща, майка, не ми трябва знания.“ – Не, трябва ти знания, и то знания на Абсолютната справедливост!

И тъй, щесеспрешвърхупроявлението на един червей и ще размишляваш. Защо употребявам думата *червей*? Защо Бог уподобява Яков на червей? Между един червей, в този смисъл, както Бог го разбира, и един ангел, отношенията,

които съществуват в техните същности, се състоят във възможностите, които те имат в себе си. Но Бог в проявлението на Своята Любов има еднакви отношения към всички същества. Той не прави разлика между съществата, но всички не възприемат еднакво Любовта Му. Всеки, който съгреша, сам носи последствията на греха си. Бог е извън страданията, извън греховете на хората. Бог всъщност всичко вижда, всичко минава през Него, Той никога обаче не страда, никога не се изменя, не се влияе – Той остава всякога неизменен. Той е единственото мерило за нещата. Затуй, когато говорите за Бога, трябва да знаете, че у Бога всичко е възможно, но не и у хората на Земята, които вършат престъпления.

Не си правете илюзии! Човек, който е в плът, не може да има качествата на един ангел, т.е. той може да ги има, но не може да ги проявява. Една крива мисъл всякога може да ни опетни. Например минаваш по улицата покрай едно голямо здание, дето се събират много хора, и ти питаш: „Защо се събират тия хора в това здание? Какво ще вършат там?“ – Учат се. Но друг някой ти казва: „Събират се на веселба, на разпуснат живот.“ Ти веднага се усъмниш. Питам: това философия ли е? Това не е Божествено, това не е справедливо. Аз изяснявам вашата философия по следния начин: представете си, че вие виждате

лицето ми засмяно. Казвате си: „Учителя ми се засмя нещо, навярно е доволен от мене.“ Може да е вярно това, може и да не е вярно. Защо? Представете си, че аз съм човек, който вижда всичко, което става по Земята. Когато виждам нещо много хубаво, приятно ми е, засмивам се. Ти мислиш, че се засмивам на тебе, а това се отнася до онзи, който прави в този момент Добро. Аз го виждам, а ти не го виждаш. Вие казвате: „Учителя се засмя. Какво ли искаше да каже с това?“ Аз наблюдавам един факт и той ми произвежда приятно впечатление. В друг момент някой върши престъпление. Лицето ми е сериозно, замислено. Казвате: „Сериозно ме погледна Учителя.“ Аз не гледам тебе, аз гледам какво върши онзи там. Когато видите, че някой човек се засмива, знаете ли защо се е засмял? Имаме един подобен пример за Сара, жената на Авраам, на която Бог казал, че ще роди. Тя се засмяла. Защо? – Тя сметнала туй за невъзможно. Други някои могат да обяснят засмиването ѝ по друг начин.

Турците имат една поговорка за този случай. Когато нещо е невъзможно за тях, те казват: „И да видиш, не вярвай!“ Защо се засмя Сара? Тя казва: „Не се засмях.“ Най-слабата страна на омъжените жени е тази, че те обичат да се смеят за реалността на нещата зад вратата. И като ги

извадиш налице, казват: „Ние не сме направили това нещо.“ Колко ученички има, които биха могли да изнесат един факт, една своя постъпка справедливо, без да я изменят – за Бога да я изнесат. Ако ви кажат да кажете нещо, ще отговорите: „Чакай да си помисля, ако го кажа, какъв резултат ще даде, какво ще помислят хората за мен“, и т.н. – Не, когато ще изнеса един факт, няма да мисля заради вас какво ще кажете вие, и т.н. Ако трябва да го кажа, ще го кажа пред Небето, ще изнеса факта тъй, както си е – нищо повече. Туй е красивото, туй е същността на човека. Човек трябва да бъде всякога доволен в себе си от това, което прави и което казва, щом то е продиктувано от нещо по-високо. Аз не казвам да разправяте нещата на мен. Това е закон, който се отнася до вашето висше Аз. Вие трябва да изнасяте всички факти пред себе си абсолютно справедливо! Ще си кажете: „Това, което направих, е една погрешка в моя живот, която трябва да изправа.“ Има погрешки в живота, които сами трябва да изправим, никой друг да не ги знае. Разумното, благородното в живота работи малко по малко. Не се стремете да бъдете добри! Въпросът за Доброто спада в друга категория. Стремете се обаче да проявявате Правдата, справедливостта във вашия живот. Казва Христос: „Не съдете, за да не бъдете

съдени!“ – Не съдете в себе си! Вижте как съди Бог! – Всяка съдба в Него почива на закона на Абсолютната справедливост и на благостта.

Някои хора говорят за Бялото Братство. Законът на Бялото Братство е закон на Абсолютната справедливост, а не на осъждането. Щом аз произнеса една присъда – това е човешко. Като видя, че някой човек греша, аз няма да се приравня с него – да взема да го осъждам, но ще видя как бих постъпил аз при дадените условия. Ако кажа, че той не е постъпил добре, аз се поставям в неговите условия и няма да се мине много време, същото изпитание ще дойде и върху мене. Защото ако човек не е господар на своите мисли, ако човек не е господар на своите желания, ако човек не е господар на своите действия, де е неговата човещина? Всеки човек може да бъде господар на своите мисли, желания и действия. Не се стремете да бъдете господари на света, но бъдете господари на своите желания! Когато едно твое желание е на място, ще му дадеш възможност да се прояви, а на друго, което не е на място, ще кажеш: „Чакай, не е сега време за това.“ На една своя мисъл ще дадеш възможност да се прояви, а на друга ще кажеш: „Чакай!“ Ти не си господар на всички свои желания, на всички свои мисли и действия, затова на някои само от тях ще дадеш възможност да се проявят – това

е човешко. Не правите ли така, вие сте роби на живота. На кой живот? – На обикновения живот. Някой казва: „Да имаш силна воля!“ В какво седи силната воля? – Силната воля седи в ограничаването на едно твое малко желание. То днес е тъй нищожно, една малка искра е, но утре тази малка искра, турена при благоприятни условия, може да изгори цял град. Или ако турите тази малка искра при някое взривно вещество, тя може да създаде най-голямото нещастие. Тази искра можеш да я запазиш за себе си, но трябва да не ѝ даваш условия да се развие в голям огън. Законът, който извеждаме от този пример, е следният: не се стремете към великите работи в света! Защото великите работи са една грамадна планина като Хималаите. Такава планина сам можеш да я намериш. Турците казват: „Като питаш, и Цариград ще намериш.“ Хималаите ти лесно можеш да намериш, но някъде във Витоша има турена една малка игла – нея намери! Ти трябва да знаеш точно математически мястото на тази малка игла. Трябва да знаеш де е поставена, за да я намериш. Бог се занимава само с малките работи в света. Това е изкуството!

Някой казва: „Ходих на Витоша.“ Ами намери ли онази, малката игла на Витоша? Знание се изисква от вас, и то такова знание, че като тръгнеш, да намериш тази игла. Докато

не научите изкуството да намирате игли, вие ще ходите по съвременната мъртва материя: ще се движите по права линия, ще се движите по плоскост, по куб, по криви линии, по кръгове; ще се раждате, ще се прераждате, ще ходите по планините – ще търсите големи работи и ще имате все страдания, но никога няма да имате щастие. Да намерите една игла на Витоша – това е великото! Когато отидеш на Небето, Господ ще те пита: „Ти носиш ли малката игла, която беше оставена някъде на Витоша!“ – „Не, аз направих къща, направих училище, изучавах много философи.“ Господ казва: „Всичко това е празна работа, малката игла струва повече от всичко друго.“ Аз питам: кой философ е намерил тази игла! Чудни са съвременните хора: големи философи са, но гащите им са скъсани – все им липсва нещо. Такива герои са те! Казвам: философи, вие не сте намерили иглата, с която трябва да закърпите вашите гащи! Моралисти, и вие не сте намерили тази игла! На всички ви липсва тази игла. Най-малката работа във вашия живот е да намерите тази малка игла и като я намерите, ще разрешите всички задачи в живота си, ще разрешите един от най-великите закони. Всичко друго е лесно, всичко друго е очевидно. Тази малка игла на Витоша е най-голямата възможност в човешкия живот.

И тъй, обръщам вниманието ви към най-малките неща в света. Тази малка игла е Справедливостта в света. Хората са несправедливи и във философията, и в морала, и в науката – иглата я няма никъде. И всички ние умираме от несправедливост. Любовта при несправедливостта не може да се прояви. Някой път вие проявявате любов към някое същество, но това е станало, защото е дошла една вълна на Любовта и е преляла. При обикновено състояние обаче вие, като имате малко хлебец, скривате го за себе си. – Не, дойде ли някой човек при тебе, ще му дадеш половината от тази хапка. Тъкмо си отиде той, идва друг някой. – Ще му дадеш другата половина. След него ще дойде трети, четвърти – и на всички ще дадеш, докато най-после ти остане една трошица, която сам ще глъгнеш. „Ами тогава какво ще стане с мене?“ – Чудни сте вие! Като намериш иглата, всичко ще имаш. Пази тази малка трошица – тя е житно зърно, тя ще се увеличи в тебе. Ти няма да умреш гладен. Аз не говоря за тази справедливост, която, като осъжда хората, отнема им живота. Аз вземам Справедливостта като велик закон за възможностите на добродетелите, които може да се проявят в нашата душа, в нашия дух, в нашия ум, в нашето сърце и в нашата воля. Вие може да ми възразите: „Тия неща са отвлечени

работи. Нас ни интересува въпросът как трябва да живеем сега.“ – Много добре. Вие сте двама приятели. Единият казва за другия: „Аз не искам да зная за него.“ И другият казва същото. Обаче тъй се случва, че тръгвате и двамата по планините, дохождате до едно опасно място, през което ще ви води един планинец. Той свързва и двамата с едно въже. Ти като си свързан сега със своя приятел, ще се грижиш ли за него? – Ще се грижиш. Защо ще се грижиш? – Свързан си. Защо се интересуваш за него? – Ще те повлече надолу. Има нещо, което те засяга.

Аз се смея на сегашната философия – заради *даденото*, с което се занимават философите. Казвам: щом има дадено, има и взето. Едното е плюс, другото е минус. Не само даденото решава въпроса. И взетото решава въпроса. Всяко произведение, което е дадено, е дадено от Разумния живот. Ако е взето, пак е взето от Разумния живот. Следователно даденото и взетото са резултат на един Разумен живот. Но да мислим, че даденото разрешава всичките въпроси диалектически, е смешно. Това е философия, която не може да закърпи гащите на никой човек. Хубаво, според тази философия дадена ми е Добродетелта, но ходя със скъсани гащи. Дадена ми е Добродетелта, но този човек нагрубя, онзи нагрубя. Дадена ми е Добродетелта, но не мога да я проявя. Какво ме

ползва това? Как ми е дадена Добродетелта, като не мога да я проявя? – Не, взета ми е тя. Ако ти е взета, защо я търсиш? И ако ти е дадена, защо пак я търсиш? И в единия, и в другия случай защо я търсиш? – Гладен съм, търся Хляба. Хлябът ти е даден – в стомаха е. Няма ли Хляб – взет е той. Щом огладнея, ще търся взетото!

Даденото и взетото едновременно представляват свят на промените, които сега съществуват в света. Ще дойдем в един свят обаче, дето нещата не се дават. Можеш ли да дадеш своята Добродетел някому? Можеш ли да дадеш някому твоето сърце? В българските народни приказки се казва: „Взели ѝ сърцето.“ Щом се вземе сърцето на един човек, той е мъртъв. Щом се вземе ума на един човек, той е безумен. Щом се вземе душата на един човек, той е бездушен. Щом се вземе неговия дух, всичко е свършено с човека – неговото име ще се затрие. Този човек може някога да се яви в някоя друга форма. Окултистите казват, че с такъв човек всичко е свършено. Такива заключения правят те. Да оставим настрана тази отвличена философия.

Сега, за да закрепне Божественото във вас, трябва да се използват възможностите, които Бог е вложил. Духът е възможност, която Бог е вложил в човека. Човекът е възможност за Духа, но и Духът е възможност за човека.

И тъй, в продължаването на вашите радиуси ще увеличите възможностите на вашата справедливост. Трябва да бъдете абсолютно справедливи! Туй е, което ви липсва. Докато не бъдете справедливи, няма да се научите да мислите правилно. Докато вие не вложите в сърцето си чувството за справедливост, вие няма да чувствате правилно, няма да действате правилно. Не сте ли справедливи, любовта ви правилно не може да се прояви, мъдростта ви правилно не може да се прояви, свободата ви правилно не може да се прояви. Тази Абсолютна справедливост трябва да бъде идеал за вас, за да може всички онези добродетели да дойдат и да можете да реализирате Божественото във вас. Този е Пътят, този е правият начин за работа. Вие пак може да намерите този път, но след като лъкатушите дълго време в живота.

И тъй, първото нещо за вас е Абсолютната справедливост!

Не говорете излишни работи, не мислете излишни работи, не чувствайте излишни работи, не действайте излишно! Това е красивото в живота! Това е закон, според който, ако се водите от него, ще дадете на света една нова насока: т.е. Небето чрез нас ще даде нова насока – Живота. Или Бог ще се прояви в Своята същина. Щом искаме да бъдем абсолютно справедливи, Той ще

каже: „Ето едни души, които искат да изпълнят Моята воля!“ Този е пътят, по който ние можем да изпълним Волята Божия. Един е пътят, който води към Абсолютната вътрешна справедливост. Всички трябва да работите над себе си. Туй е, което може да ви радва, то ще радва и мен, като виждам да постъпвате тъй. Аз ще се засмея. Защо? – Защото искам да бъдете абсолютно справедливи. Вие като вярвате, че аз съм абсолютно справедлив, и вие няма да се съмнявате. Защо се съмнявате? – Защото не вярвате в този закон. Ако и аз не съм абсолютно справедлив, въпросът е решен. Аз ви казвам: всеки трябва да бъде абсолютно справедлив! И аз, и вие трябва да бъдем абсолютно справедливи. Тогава ще се образуват истинските отношения. Тогава никой няма да казва, че са го нагрубили. В справедливостта няма нагрубяване. Сега някои от вас ще кажат: „На мене не ми е ясно това.“ – Как ще ви бъде ясно? Иглата на Витоша още не сте я намерили. Като намерите тази игла, всичко ще ви бъде ясно. Като бутнете тази игла, тя ще произведе светлина във вас и тогава ще ви бъде ясно. Говоря фигуративно. Като бутнете тази игла, ще се намерите пред такава Светлина, каквато не сте сънували. Ще намерите лампата на Аладин.

Сега, стремете се да намерите малката игла. От това няма да се освободите: иглата трябва да

я намерите. Всичко друго може да е отвлечено. Като отидете на Небето, ще ви питат: „Говориха ли ви за иглата?“ – „Да.“ – „Намерихте ли я?“ – „Не.“ – „Ще се върнете да я намерите.“ Това е удвояването на радиуса. Човешкият дух еволюира от едно състояние в друго. Всеки момент нашите чувства, мисли, действия постоянно еволюират. Вие трябва да разбирате този закон. От него зависят постоянните промени, които стават във вас. Някой път сте неразположени, друг път сте разположени. Тия промени стават, защото ние влизаме в един организъм, от който още не сме свободни. Апостол Павел, като говори на римляните, казва им: „Даже ние, хората на духа, още не сме свободни, под закон сме. Един ден ще се освободим.“ Кога? – Като намерим иглата на Витоша. Тогава животът ни ще мине в друга фаза.

И тъй, що е правата линия? – Тя може да се разгледа като разширение на съзнанието. Нашето съзнание може да се разширява в права линия, в плоскост, в куб, и още по-нататък – в тесеракт. В ума ви правата линия ще си я представяте като една възможност за реализиране на възможностите на Божествения живот. Плоскостта ще си я представяте като една възможност за реализиране на ангелския живот, а куба – за реализиране на човешкия живот.

По този начин правата линия се осмисля. Като видиш правата линия, ще си кажеш: „Това са възможностите на моя дух, това са възможностите на моята душа, това са възможностите на моя ум, това са възможностите на моята воля.“ Това са четири положения в тесеракта. Това е кръг, по който върви цялата еволюция на човечеството.

Размишление

Само Божията Любов е Любов.

Издательство Бяло Братство
София 1113, ж.к. Изгрев
ул. *Ген. Щерю Атанасов* № 6
тел. (02) 9 634 313
www.bialobratstvo.info